

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Moravské Ostravě ze dne 16. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle § 197, 200 tr. zák.

D ů v o d y:

Podle §§ 6, 284, 285 a 294 tr. ř. dlužno zmateční stížnost i odvolání provést v nepřekročitelné lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku; padne-li konec lhůty na den, ve který poštovní úřad místa, kde spis má být podán poště neb úřadu, nepřijímá v obvyklých hodinách každodenních doporučených poštovních zásilek, nevčítá se tento den do lhůty. V souzeném případě byl opis rozsudku doručen obžalovanému dne 4. prosince 1926 a končila proto ona lhůta, ježto 12. prosince 1926 byla neděle, dne 13. prosince 1926. Podle poštovního razítka byl dopis s provedením opravných prostředků orazítkován 14. prosince 1926 a byl dopis ten podle konečného šetření dán do poštovní schránky nedoporučeně mezi 23. hodinou až 23. hodinou 50 min. Ač dopis byl dán do schránky ještě 13. prosince 1926, jest provedení opravných prostředků přes to opozděno. Ona zákonná ustanovení dlužno vykládati ve spojitosti s ustanovením §u 74 j. ř. Z ustanovení těch a z toho, že podle §u 74 j. ř. doba, kdy byl dopis poště odevzdán, má být osvědčena razítkem, dlužno mít za to, že doba k podání opravných prostředků končí tehdy, kdy nemůže být dopis již opatřen podací poštovní značkou dne podání. Tak rozhodl již vídeňský Nejvyšší soud (rozh. sb. č. 143). Nelze proto k vývodům opozděných opravných prostředků přihlížeti. Ježto pak při opovědi zmateční stížnosti nebyl ani jasně a určitě označen některý z důvodů zmatečnosti v § 281 čís. 1—11 uvedených, ani nebyla výslovně ani jasným odkazem uvedena skutečnost, jež má být důvodem zmatečnosti, byla zmateční stížnost zavržena podle §u 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 v zasedání neveřejném, jak již soud první stolice měl učiniti.

Čís. 2817.

Souhlasil-li obžalovaný s návrhem obžalovacího spisu na čtení protokolu svědka, musí návrh na jeho opětný výslech opíratí o určité skutečnosti, které, jsouce rozhodného významu pro posouzení viny, dosavadním výslechem svědka zjištěny nebyly, nebo jimiž mohou být dosavadní údaje svědkovy v důležitých bodech změněny (§§ 222, 252 čís. 4, 281 čís. 4 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. června 1927, Zm II 177/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto

nalézacího soudu v Mor. Ostravě ze dne 15. února 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným spoluvinou na zločinu zpronevěry ve smyslu §§ 5 a 181 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se důvodů zmatečnosti čís. 4 a 5 Šu 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Důvod zmatečnosti čís. 4 Šu 281 tr. ř. spatřuje v tom, že nebylo vyhověno návrhu obžalovaného při hlavním přelíčení, by slyšen byl svědek Josef Š. osobně o všech okolnostech, o kterých byl již dříve slyšen. Leč obžalovaný nenamítal původně ničeho proti tomu, by byl protokol tohoto svědka při hlavním přelíčení přečten, jakž bylo navrženo ve spise obžalovacím. Byly tu tedy zákonné předpoklady Šu 252 čís. 4 tr. ř., za nichž výpověď tohoto svědka mohla býti přečtena bez porušení zásady bezprostřednosti a ústnosti trestního řízení. Domáhal-li se přes to obžalovaný při hlavním přelíčení opětného osobního výslechu tohoto svědka, bylo na něm, by svůj průvodní návrh opíral o určité skutečnosti, které, jsouce rozhodného významu pro posouzení viny stěžovatelovy, dosavadním výsledkem svědka zjištěny nebyly, nebo jimiž mohly býti dosavadní údaje svědkovy v důležitých bodech změněny. Ježto tak neučinil, je patrné, že by opakování výslechu svědka, o jehož výpovědi stěžovatel přece sám ani v jediném bodu tvrditi nemohl, že byla nesprávná, mylná nebo nejasná, nemělo smyslu, ani vlivu pro obžalovaného příznivého, a sluší proto již s ohledem na zásadu nepřetržitosti hlavního přelíčení (§ 273 a násl. tr. ř.) označiti za bezvadný postup soudu, pokud návrh obžalovaného zamítl.

Čís. 2818.

S hlediska § 222 tr. ř. se vyžaduje, by návrhovátelem udal skutečnosti a body, o nichž má býti osoba jako svědek vedena slyšena; soud nemusí přihlížeti k důkaznímu návrhu, má-li výslech svědka sloužiti k tomu, by se teprve zjistilo, zda svědek v navrhovaném směru může učiniti nějaké údaje.

Ke skutkové podstatě zločinu podle Šu 205 a) tr. zák. se nevyžaduje vědomí pachatelovo o jeho předluženosti v době závadného jednání.

(Rozh. ze dne 9. června 1927, Zm II 416/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. listopadu 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými mimo jiné též zločinem podvodného úpadku podle Šu 205 a) čís. 1 tr. zák., mimo jiné z těchto